

naar to Personer drive Handel eller anden Næring i Forening. Paa denne Maade paahyder Loven ikke, at Noget skal ste obligatorisk, men kun ad Overenskomstens Bei. Ligeledes vil der være Afgang til en hel eller delvis Ophævelse af Formuefællesskabet og Indførelsen af Særeie, enten saaledes, at alene Formuens Masse (Hovedstol) bliver Særeie, men Udbyttet fælles, eller saaledes, at ogsaa dette bliver Særeie.

Bestemmelsen i Paragrafens sidste Punktum hviler paa den Betragtning, at det i vore Dage fra mange Sider, ogsaa af Medlemmer af Udvalget, skjønes ubilligt, at Moderen, bortset fra ganske enkelte Undtagelsesforhold, slet ikke har nogen Del i den retslige Raadighed over Børnene. Man har ikke troet, at Tiden allerede nu var kommen til som almindelig Regel at berøve Faderen hans Enevælde, men finder, at hvor Ægtefællerne ere enige om, at Moderen bør have en vis tilfikkret Indflydelse, bør der være Afgang for dem til at fastsætte dette. Herved vil der undertiden kunne bødes paa uheldige Familieforhold, og Skilsmisse vil kunne forebygges.

§ 4 stemmer nærmest med den nye norske Lovs § 14. At Manden som den, der i Reglen er Familiens Forsørger og Hovedpersonen i Erhvervsvirksomheden, ogsaa er Fællesboets Bestyrer, har man ikke troet at burde fravige; men man formener det stemmende med Familiens Interesse og Fællesskabets Grundfætninger, at drage visse Grændser for hans Myndighed. Da Fællesformuen efter den bestaaende Lovgivnings Grundfætninger er bestemt til Ægtefællernes fælles Brug, bør Manden ikke, uden Hustruens Samtykke kunne bortskjænte større Dele af denne, hvorved Hustruens Brugsret og Familiens Interesse tilfidesættes. Med Hensyn til, hvor stort et Beløb Manden saaledes uden Hustruens Samtykke kan bortskjænte, har der i Udvalget været noget forskjellige Meninger om, hvorvidt netop det anførte Tal er det rette, eller om det ikke burde fastsættes til en Tyvendebel, hvilket

saaledes kan blive Gjenstand for nærmere Forhandling. Forøvrigt har der hos enkelte Udvalgsmedlemmer vist sig Stemning for noget mere at udvide Omraadet for de Retshandler, til hvilke Hustruens Samtykke bør kræves; men foreløbig har Flertallet, for at opnaa den størst mulige Enighed, ment at burde holde sig til det her Foreslaaede. Man har ment kun at burde raade Bod paa de værste Ulemper ved den bestaaende Lovgivning. Til disse har man navnlig henregnet den Afgang, som Manden nu har til at forøde en fast Eiendom paa Landet, som Hustruen har indbragt i Fællesboet, og som maaste igjennem en Række af Slægtled har gaaet i Arv i hendes Familie, idet man tror at imødekomme den almindelige Retsbevidsthed ved til den Slags Retshandler at kræve Hustruens Samtykke.

Bestemmelsen i § 5, hvorefter Enke faar Ret til at hensesidde i uskiftet Bo, formenes at være en ligefrem Folge af den retslige Stilling, hun vil faae efter § 1. Der kan vissefelig ikke fra Kjønnsforskjellen udledes nogen antagelig Grund til at negte hende denne Ret og Lighed for Loven. Manden er vistnok ikke i nogen overveiende Grad mere huslig og paaholdende end Kvinden, men i mange Tilfælde endog mindre. Den saaledes tilsigtede Bestemmelse formenes forøvrigt allerede paa Forhaand at have fundet Medhold i den offentlige Mening.

Udvalgets Mindretal (Halkier og Scheel) skal ikke komme ind paa den ovenstaaende Fremstilling af den saakaldte „Kvindesags“. Udvilling eller af fremmede Lovgivningers Regler om Retsforholdet mellem Ægtefæller. Ligesom Mindretallet ikke tiltror sig tilstrækkelig Indsigt til Bedømmelsen af disse omfattende Sager, saaledes turde det være overflødigt at gaa nærmere ind paa samme, efter at Udvalgets Flertal har ombyttet det oprindelige Lovforslag med et